

3 frá 3'aranum

FLØGUUMMÆLI Jákup Mørk

Tom Jones: Reload

So er hann er aftur. Góði gamli Tom Jones, sum nærur 40 ár hefur undirhildið tónleikaá-hugaðum kring allan heimin, hefur aftur nú givið út eina flögu. Hesu ferðina hefur hann slept disco stílinum frá seinastu útgávu, og leitar í stóran mun aftur á gamlar slóðir.

Talan er um 17 duettir, sum rockabbin syngur saman við ymsum tónleikarum, og ikki kann sigast annað enn, at hann við hesari útgávu enn einaferð hefur prógvað, at hann er millum fremstu sangararnar í heiminum. Stílin er hin eyðkendi hjá Tom Jones, men tá hetta er sagt, skal eisini viðmerkast, at tann kenda röddin hjá Tom Jones fevnir um nógvar genur innan tónleikin.

Frálíkt

Kanón succes

I umheimi okkara er flögan sera væl móttikin, og í Onglandi er walisarin lopin heilt upp á 1. plássið fyri album.

Einstöku lögin á flöguni eru eisini sera væl umtókt, og serliga hefur tað verið lagið, *Burning down the house*, sum hann syngur saman við the Cardigans, sum hefur gjørt um seg á altjóða hitlistunum.

Persónliga dæmar mær tó betur, tá hann saman við Zucchero syngur 80'ara hittið hjá Fine young cannibals, *She drives me crazy*, og tá hann saman við Robbie Williams syngur lagið, *Are you gonna go my way*, í heimsins frekastu duett. Tað má man kalla tað, tá heimsins frekasti abbi og frekasti maðurin yvirhøvur syngja saman.

At plátan er vörðin so væl umtókt, boðar eisini frá, at góðskan av tónleik-

inum er í lagi. Tað skuldi hon helst eisini verið, tá talan er um ein somikið frægan sangara, sum harafturat fær hjálp frá nokrum av heimsins best umtóktu solistum.

Langt frá liðugur

Samantikið má sigast, at Tom Jones við hesari flögu hefur víst, at hann við fullari ferð steyvri móti einum rimmar 40-ára hátíðarhaldi. Hóast hann eftir hondini er kominn nakað upp í ári, tykist hetta ikki darva honum á nakran hátt, og um nakað skal sigast, so er tað helst, at lurtarskari hansara er størri nú enn fyri 20 árum síðani, við tað at øll, sum eru í millum fimtan og fimti ára gomul kenna hann og rödd hansara.

Fyri tann tónleikaá-hugað má flögan sigast at vera eitt »must«. Sum yvirskriftin sigur, so kann ummælið skrivast við einum orðið, »frálíkt«.

Endurtøkur

Chris de Burgh: Quiet Revolution

Stillföri onglendingurin Chris de Burgh, hefur við tíðini gjørt eitt sindur um seg í tónleikahopi, har hann við sínari spöku og kenslubornu rödd, hefur fingið kvinnukno ymsastaðni í heiminum at blotna.

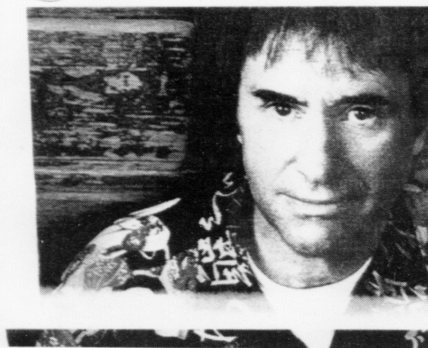
Ikki harður tónleikur

Tey, sum kanska høvdu væntað sær eina óðrvisi plátuútgávu hesu ferðina, verða í hvussu so er vónbrotni, tí stílin er hin sami, sum hann hefur verið á undanfarnum útgávum.

Hinvegin er flögan ivaleyst ein kærkomin gáva til teirra, sum dæmar bleytu ensku røddina. Persónliga havi eg ongur trupulleikar við at lurtar eftir rödd hansara, men tá er hetta einamest, tá man situr í frið og náðum við hús, uttan at nakað serligt skal ganga fyri seg. Skal tónleikurin hinve-

CHRIS DE BURGH

QUIET REVOLUTION

in nýtast til at hita fólk upp, áðrenn farið verður til eitthvørt tiltak, er ivaleyst best at leggja hesa flöguna frá sær, ímeðan aðrir tónar kunnu floyma úr hátalarunum.

Samantikið

Kann sigast, at Quiet Revolution er ein endurtøka av undanfarnum útgávum frá Chris de Burgh. Hetta

er tó avgjört ikki nakar veikleiki, og má eisini sigast at vera rættuliga reiduligt móttvegis keyparnum, sum á henda kann vera full greiður yvir, hvørja vøru hann/hon keypir.

Vandi átti í hvussu so er ikki at verið fyri, at nakrir hard-core rockarar fara rennandi avstað við flögnum.

Live: The distance to here

Sjálvur havi eg ongantíð høyrð henda tónleikabólkin áður, men eftir at hava høyrð flöguna, sum her verður umrødd, má sigast, at hetta slettis ikki er so galið.

Rockur

Stílin er rock kendur, til tíðir sera gjøgnumfóður, og garagu-ljóðið høyrst langan veg, tá spælt verður. Sjálvsagt hava teir nýtt nógva tíð í ljóðstovuni, áðrenn flögan er prentað, men hinvegin hava teir megnað at varðveitt raa ljóðið, sum er so ótrúliga týðningarmikið í rock tónleiki. Ikki hetta her fínussaða sterila studioljóðið, har alt óljóð er skorið burtur við kirurgiskum neyveleika.

Nei, rödd trummur og guitari koyra øll við einum ráum ljóðið, sum eftir mínum tykki bara gerst betur og betur, meira tú lurtar eftir tí.

Sangarin í bólkinum, Edward Kowalczyk, hefur eina heilt serstaka rödd, sum hóast hon er hás, megnar at seta seg væl ígjøgnum ljóðfórini. Skal hon samanberast við nakran annan, havi eg bestan

hug at siga at hon líkist James Hetchfield fyri hálvári meg. Hann megnar tó ikki at hava heilt tað somu meg sum Hetchfield, men minni kann so sanniliga eisini gera tað.

Kunnu liva leingi

Eftir mínum tykki er hetta í hvussu so er ein bólkur, sum vit koma at hoyra nógva til í framtíðini, treytað av at teir ikki fara rennandi hvørt til sítt, sum tað so ofta hendir við tónleika-

bólkum, sum koma brúandi undan kavi.

Vónandi verður hetta ikki søgan við Live, tí teir hava í hvussu so er potentialið til at gerast heilt stórir. Tónleikur teirra er trúgvur móttvegis stíli teirra, uttan at hetta á nakran hátt merkir, at lögin gerast ov einstáttað. Tískil kann ikki roknast við, at talan her verður um eina døgnflugu, men heldur um eitt ungt orkestrum við stórum møguleikum fyri framtíðina.

